

## Hoofdstuk 1

# ‘Ik ben zo terug’

Mary Edwards hield de teugels van Dulcie losjes in haar handen. Ze zag haar man weggrijden. Hij ging kijken wat er te repareren viel aan de kapotte afrastering. Al de Edwardsen, haar schoonfamilie, waren goede rijders. Ze verstonden de kunst om, als ze eenmaal in het zadel zaten, één te worden met hun paard. Voor haar was paardrijden niet meer dan een manier om van de ene plek naar de andere te gaan. Ze was altijd bang als ze schrijlings op zo’n paardenrug zat. Als het maar even kon, ging ze met de sjees. En zelfs nu, alleen in het rijtuigje, waar een mak paard voor stond, voelde ze zich ongemakkelijk.

‘Ik ben zo weer terug’, had haar man gezegd. ‘Jij kunt beter met de sjees onder de bomen langs de oever blijven wachten. Hier is het lekker koel.’

De merrie schudde met haar kop. Ze hadden een warme rit achter de rug en ze had dorst. Ze keek in Mary’s richting en gaf een klein rukje: ze wilde richting rivier. De leidsels werden niet aangetrokken en dus waagde ze een stap. Zoals altijd, was Mary haar paard ter wille. Het dorstige dier boog zijn kop om te drinken.

Dát was heerlijk, dat koele water op haar uitgedroogde tong! Ze wilde verder het water in. Ze voelde nauwelijks leidsels – en ze vergat haar meesteres. Ze sprong de stroom in. De lichte sjees vloog de oever af en belandde ook in het water. Mary werd eruit geslingerd, ze struikelde en

viel met haar hoofd op een stuk rots dat uit het ondiepe water stak.

Het paard raakte in paniek en probeerde al voort plonzend zich te ontdoen van de kapotte sjees die ze achter zich aan trok. In het stromende water was geen spoor meer te bekenen van de plek waar Mary precies gestruikeld was. Het paard en de lege sjees werden gauw genoeg teruggevonden. Maar een uur later pas ontdekte Jonathan Edwards jr. het lichaam van zijn vrouw. Ze was in heel ondiep water verdronken. Als ze niet door de val bewusteloos was geraakt, had ze moeiteloos naar de kant kunnen waden.

Alleen en klaarwakker lag de diepbedroefde Jonathan jr. die nacht in het hemelbed dat zijn vrouw Mary uit haar ouderlijk huis in Hadley, Massachusetts, had meegebracht. Tranen had hij niet meer en hij leek nog steeds verdoofd. Het was ondraaglijk te denken aan het heden, aan Mary, die niet meer naast hem lag, aan zijn vier moederloze kinderen. De franje boven zijn hoofd bewoog heen en weer door de bries die door het open raam naar binnen kwam. Terwijl hij daar met wijd open ogen naar lag te staren, probeerde hij aan het heden te ontsnappen, zoals een verdrietig kind dat doet, door terug te kruipen naar zijn kinderjaren, toen hij zich zo heerlijk veilig voelde.

Hij was nu niet meer Jonathan Edwards jr., predikant van de gemeente New Haven. Nee, hij was kind in het huis van zijn ouders in Stockbridge, Massachusetts. De hemel boven hem was die van het bed van zijn ouders. Hij was tussen hen in gekropen.

De kleine Jonathan was een echte dromer. Zijn oudere broer Timothy was altijd een en al activiteit, een doener. Maar omdat de jongere broer zwakke ogen had, was hij voor zijn spel veel meer afhankelijk van een fantasiewereld. 's Nachts

kwam die wereld tot leven. Overdag hoorde hij van zijn Amerikaans-indiaanse speelmakkers verhalen over allerlei wezens. En die angstaanjagende wezens kwamen 's nachts zijn slaapkamer binnen. Dan sloeg hij de handen voor zijn ogen en rende de gang op. Zijn moeder Sarah was altijd bereid om een beetje op te schuiven. In het warme holletje dat haar lichaam in het grote bed gemaakt had, liet Jonathan zich algauw in slaap wiegen door het briesje dat hij door de gebloemde hemel boven hem hoorde spelen.

Zijn vader sliep diep, maar was 's morgens wel altijd als eerste wakker. Zijn armen waren het die het slaperige kind onder zich voelde als hij teruggedragen werd naar de kamer die hij met Timothy deelde.

Wat zou het toch heerlijk zijn om net zo dapper te kunnen leven als Timothy. Die vond het niet erg als hij midden in de nacht wakker schrok. Hij zag geen angstaanjagende wezens in de hoeken. Timothy was praktisch ingesteld. Als hij 's nachts wakker lag, ging hij alvast bedenken wat hij de volgende dag zou doen.

Jonathan was in veel opzichten langzamer dan zijn broer. Van alle kinderen Edwards was hij de laatste die leerde lezen. Hij was al zes toen hij het nog steeds niet kon, want zijn ogen begonnen te prikken en te tranen als hij moeite deed om een boek te ontcijferen. Maar leergierig was hij genoeg, en daarom probeerde hij via zijn oren wijzer te worden. Hij luisterde als de anderen hem voorlazen. En als zij het te druk hadden, rende hij naar de wigwams van de indianen onder wie zijn vader werkte. Dan zat hij stil te luisteren naar hun verhalen. Als hij maar even zijn kans schoon zag, maakte hij het hek open en snelde door het Britse deel van het dorp naar de nederzetting van de indianen.

Jij bent meer indiaan dan iemand van Engelse afkomst,

zeiden z'n broers en zussen. Ze zeiden dat hij bij het lopen zijn voeten naar binnen draaide, net als de indianen. En huilen hoorde je hem nooit, dat deed hij in stilte. Dat merkten de indianen ook. Omdat zij bij het opgroeien de namen van hun kinderen aanpasten aan hun gedrag, noemden zij dit jongetje van zes de Stille Adelaar.

Stille Adelaar deed veel kennis op via zijn gevoelige oren. En terwijl hij de Housatonnucks, de mensen die aan het water leefden, hielp hun vliedervormige visnetten te repareren, hoorde hij dingen die niet in de boeken staan. Van hen leerde hij de taal van het neervallende water en het groeiende gras.